

Meseország vándorai

Egyre ragyogóbbak a napok nyár felé közeledvén. Ettől bizony megvidámodik a meseföldi vándorok szíve, különösen, ha muzikaszó kíséretében indulhatnak neki az országutaknak. S mi sem könnyebb három muzikusnak, akik idén első alkalommal lépnek a Vojtina Bábszínház közönsége elé egy bábelőadás részeseiként!

MOLNÁR ENDRE

Tudjátok-e, gyerekek, vajon mivel foglalkozik a molnár? Hát persze, hogy lisztet őröl a malomban. Ám ha ez nem a mestersége, hanem a neve, akkor zenél, még hozzá tangóharmonikán! A Vojtina legújabb és legfiatalabb muzikusa legálábbis éppen ezt teszi.

Molnár Endre Kazincbarcikán született 1989. január 9-én. Általános iskolás korában, amíg a többi gyerek tanítás után a szabadban játszott és szaladgált, addig ő egy alapfokú művészeti iskolában ismerkedett a néptáncsal, a klasszikus balettal és a társastáncokkal. Ugyanitt tanult szintetizátoron játszani. Nagyon jól tette, ugyanis ez segítette abban, hogy egy másik billentyűs hangszeren, a 16 éves korában a rokonoktól kapott tangóharmonikán önállóan is képes legyen megtanulni játszani. Bár szüleinek nincs semmiféle kötődése a zenéhez, az ő törekvéseit mindig támogatták, sőt, kifejezetten ebbe az irányba terelték, akkor is,

amikor ő a barátaival inkább különféle csapatsportok, pl. a foci, kézilabda vagy röplabda felé kacsintgatott. Testvére szintén zenész, ő külföldön játszik egy profi együttes trombitásaként. (Érdekesség, hogy nagymamájának testvére, aki 1956-ban hagyta el Magyarországot, és Ausztrália lett választott hazája, szintén nagyon jól játszott tangóharmonikán.)

Kazincbarcikai gyermekkorát a sok gyakorlás és tanulás mellett a barátokkal végigstrandolt nyarak és a jégpályán átcorcsolyázott telek színesítették.

Bár szülei most is ott élnek, őt munkája, élete egyre több és szorosabb szállal már Debrecenhez köti.

Azt kérditek, hogyan lesz valakiből tangóharmonikás?

Endre Kárpátalján, Tiszapéterfalván, a népzeneész-néptáncos táborban tanulta nyaranta Pál Lajostól, a zenész körökben legendás hírű harmonikástól e hangszer fortélyait. Mára a zene a legfontosabb dolog az életében, azon belül is a népzene a fő irány. Egy népi zenekarral táncházakban játszanak, leginkább fiataloknak, itt, Debrecenben. A Kelet Táncműhellyel a Debreceni Gyermek és Ifjúsági Fesztivál Nagydíját érdemelték ki 2008-ban.

Emellett a *Szárnyas Sárkányok* gólyalásas karakterszínház zenésze, ezzel a formációval a 2009-es nyíregyházi Vidor Fesztiválon Pierrot-díjat nyertek.

A Szárnyas Sárkányok alapítótagja, Fekete Dávid (róla már olvashattatok a Bábosházi Figyelőben, több előadásunkban is szerepelt) révén került Endre Debrecenbe a nyíregyházi Művészeti Középiskola néptánc szakirányán eltöltött évek után.

A Vojtina báboisaival 2009 szeptemberében ismerkedett meg, amikor a társulat a *Kendzsebáj menyegzője* című előadással a franciaországi Charleville-be utazott. Már ott is sok közös élményben volt része a vojtinásokkal, éppen ezért nagyon örült, amikor Asbóth Anikó igazgató asszony megkereste, hogy tangóharmonikásként szükség van rá a bábszínház most készül, új előadásában.

Endre természetesen némi egészséges feszültséggel látott az új feladathoz, hiszen állandó, hivatásos színházi csapat mellett még nem dolgozott zenészként. Az izgalmas feladat, a jó társaság és az oldott légkör azonban hamar elfeledtették vele kezdeti félelmeit.

És hogy milyennek képzei a jövőjét?

Mivel a tanulást és a tanítást egyaránt fontosnak tartja, ezért szeretne a Táncművészeti Főiskola táncpedagógus vagy a Debreceni Egyetem néprajz szakán tanulni, s az ott szerzett tudást később továbbadni.

Közületek néhányan talán az osztályteremben is találkozhatnak majd vele, de készül, új előadásunkban, *A király, a macska és a begedű*-ben muzsikájával a művészet szépségét mutatja meg, annak szeretetére tanít mindannyiunkat zenésztársaival és a Vojtina báboisaival együtt.

Szabó-Kovács Patrícia

CZAPP FERENC

CSALÁD

1977 decemberében, pontosan a téli napforduló idején született egy kisfiú Beregen, a Felső-Tisza vidékén, akit édesanyja és édesapja (akinek legkedvesebb hangszere a basszusgitár volt) Ferencnek neveztek el. Ebben a családban szinte minden felnőtt a tanári hivatást választotta vagy a kultúra valamely területén dol-

gozott. Édesanyja mellett cseperedve Feri sokszor üldögélt délutánonként ének-kari próbákon, bár ez egy csöppet sem volt ellenére, hiszen: *„a zeneteremben felállbattam a színpadra, és akármelyik hangszerhez hozzányúlhattam.”*

HANGSZEREK

Zenéhez való tehetsége hozzáértő szülei mellett hamar napfényre került, s a lelkes kisfiút zene-csoportos óvoda után ének tagozatos általános iskolába írtatták. Mindkét helyen természetesen hangszerreken játszani is tanult. A furulya- és zongoratanulás után két év gyakorlás következett a hegedűn, majd másodiktól nyolcadik osztályig klarinétozott is.

GITÁR

Az addig megismert hangszerektől azonban nyolc éves korában a gitár hódította el Feri szívét, s ez a szerelem a mai napig tart. Gyakran látni őt kedvenc hangszerével az ölében üldögélni és beszélgetni,

vagy csendesen zenélni a bábszínház egy nyugalmas szegletében. Bár sohasem tanult ezen a hangszeren zenélni, ma már tíz gitárja van otthon. Olyan szenvedéllyel tud játszani, hogy már azt is megtapasztalhatta, hogy értő kezekben egy kínai telecaster is ugyanúgy szólhat, mint egy mestertgitár...

DEBRECEN

Feri 12 éves volt, amikor édesanyjával Debrecenbe költöztek. Az Újkerti Általános Iskola ének tagozatán folytatta tanulmányait. Sok szép élménye kötődik az énekkarhoz, ahol a tehetséges gyerekek Dobi Lászlóné énektanárnő és karvezető kiténő munkája révén egy franciaországi kórusversenyre is eljutottak, ahol szép eredményt értek el. Nyolcadik osztályos volt, amikor megkereste élete első fizetését: a Debreceni Filharmonikusok kíséretében a Kodály Kórus közreműködésével szólót énekelhetett egy másik fiúval együtt Sebestyén Mártával a debreceni Nagytemplomban. *„Eredetileg lány szoprán hangot kerestek az iskolánkban, de nem találtak, így az énektanárnő engem és egy másik fiút ajánlott. Ahogy a rendezők meghallottak minket énekelni, azonnal mellettünk döntöttek. Rengeteget készültünk az előadásra, többször az énektanárnőnél is aludtunk.”*

EGER

Az általános iskola elvégzése után Feri az egri katonai középiskolába iratkozott be, hiszen már kiskorától fogva nemcsak a hangszerek, hanem a fegyverek is érde-

kelték. (Fából mindig csak ezt a kettőt készítette gyerekként.) A négy év alatt azonban kiderült, hogy a zene nyújtja számára a legnagyobb örömet (a katonai iskolában is lehetőség volt a színvonalas zenélésre), így a negyedik év végére leszerelt, s visszakérült Debrecenbe.

FEEDBACK

Itthon műsorokhoz írt zenét, majd Molnár Attila zenésztársával megalapították a Feedback nevű zenekart. Feri szerezte a zenét, Molnár Attila pedig a dalszövegeket. A folyamatos zenélés és próbák után jelentkeztek a *Jump* elnevezésű tehetségkutató versenyre. A kelet-magyarországi válogatót megnyerték, a Budapesten megrendezett döntőn pedig ötödikek lettek. Azonban hazahozhatták az egyik legnagyobb elismerést: a közönségdíjat ők nyerték meg. Akkor azonban az ötödik helyet kudarcként élték meg. Később több tagcsere is történt, majd felbomlott a zenekar. Molnár Attilával azonban mai napig folytatják a közös munkát.

ÁLMOK

„Terveim közt szerepel, hogy jelentkezem a Színművészeti Egyetem hangművész szakára, ez azonban nem indul minden évben. Magyarországon még egyelőre nincsenek zenei rendezők, vagy nagyon ritkán ballani róluk. Általában a zenei szerkesztők vagy karmesterek végzik ezt a munkát. Pedig a hangművész munkája is nagyon fontos lenne, megtalálni a zene megfelelő arányait egy előadásban, vagy a helyes stílust. Nagyon érdekel a könnyűzenei

hangszerelés is, de itthon még csak klasszikus hangszerelést lehet tanulni.”

ZENESZERZÉS

Feri számára a zene a mindennapi élet része. *„Én mindig ballom a zenét. Akkor is, amikor dolgozom, a gyerekeimmel vagyok, vagy most, amikor beszélgetünk. Mintha lenne egy állandó folyam, ami mindig körbevesz minket. Hangulat és lelkiállapot függvénye, hogy mit érzéksz belőle. Persze ezt nagyon nehéz összeegyeztetni a hétköznapi élettel. Amikor zenét szerzek, csak kezembe veszem a gitárt, és nem is kell nagyon gondolkodnom, mert megszólal az, amit éppen akkor érzek, gondolok. Lehet tudásból is zenét írni, de az akkor nem lesz hiteles.”*

BÁBSZÍNHÁZ

Feri idén március óta bábszínházunk tagja. Egyrészt hangtechnikusként dolgozik (a Magyar Rádiónál szerzett hangmesteri képesítést), a Vojtina Bábszínház Zenekarban fog zenélni, illetve muzsikus *A király, a macska és a hegedű* című, készülő előadásunkban. A hangszere itt is természetesen a gitár. Az előadás bemutatójára biztosan eljön majd Feri öt éves kislfia, Gergő, míg tíz hónapos kislányának, Hannának még csak otthon játssza el apukája az előadás dalait.

Kiss Judit Erzsébet

CSONKA LÁSZLÓ

Egy szép napsütéses reggelen belenéztem mindent látó távcsövembe, s egy nyurga vándort pillantottam meg, klarinéttal a kezében.

Vándorunk igazi cívis gyerek, Debrecenben született, bár többször megfordult a fejében, hogy esetleg Budapestre vagy külföldre költözik, de időközben sok szállal kezdett kötődni városunkhoz. Mivel a zene segítségével sokfelé járt a világban, így egyre inkább érzi, hogy neki most már itt a helye Debrecenben. No, de ne szaladjunk így előre, nézzük csak sorjában!

Harmadik osztályos tanuló volt, amikor szülei beíratták a Simonffy Emil Zeneiskolába. Bár dobolni szeretett volna, mert nagyon vonzották a ritmikus hangszerek, de túljelentkezés miatt más hangszert kellett választania. Későbbi tanára javasolta neki, hogy tanuljon klarinétozni, mert jók a fogai és jó a kézmozgása. Zeneiskolai tanárának, Zádor Ferencnek sokat köszönhet, ő indította el ezen az úton, fiaként szerette. Szorgalmas, szófogadó gyerek volt, sokat gyakorolt. A matek nem tartozott a kedvenc tantárgyai közé, nem is igazán jeleskedett benne. Sokkal inkább a zenében...

Az általános iskola után már biztos volt benne, hogy zenész szeretne lenni, ezért a Kodály Zoltán Zeneművészeti Szakközépiskolában folytatta tanulmányait. Itt már annak szentelhette legtöbb idejét, aminek szerette volna: a zenének. Sokat gyakorolt, legtöbbször már az órák előtt

elkezdte a kemény munkát, és hangszerével ébresztette a napot. Számos kellemes emlék kapcsolódik a középiskolás évekhez: a közös zenélések, koncertek, vidéki vagy külföldi turnék. A gyakran fárasztó és hosszú utakat is feleltették a jó hangulatú együttlétek.

Középiskolában keresztúthoz érkezett, melynél döntenie kellett, hogy a gyorskorcsolyázást vagy a klarinétozást választja. A zene mellett döntött. Szívvel-lélekkel belevetette magát a zenetanulásba. Ennek meg is lett az eredménye: kétszer nyerte meg az országos klarinétversenyt, egyszer főiskolai szinten, majd egyetemi szinten is. Ezekért az eredményekért a mai napig hálás dr. Szabó Jánosnak, főiskolai tanárának.

Nem unatkozott egyetemi éveit alatt sem: a tanulás mellett tanított, játszott a Csokonai Színházban és a Debreceni Filharmonikus Zenekarban is. Tíz éve tagja a Divertimento fúvós-ütős együttes-

nek, mellyel országos versenyt nyertek. Jelenleg is tanít a zeneiskolában, ahol sok tehetséges diákkal találkozok, próbálja átadni nekik a zene szeretetét, tudását, és szívesen indítja el egy-egy tehetséges diákját a zene birodalmába vezető hosszú úton.

Sok mindent kipróbált már, sokféle zenélt, de semmihez sem hasonlítható érzés számára bábszínházban játszani. Nagyon összetett az a munka, amit itt kell végezni: figyelni kell a bábokra, a színészekre, az összhangra. Nem először jön a Vojtina Bábszínházba muzsikálni: már az *Ofélia* című előadásban is hallhattatok őt. Persze, azóta sok minden megváltozott az életében: megszületett kislfia, akivel már közösen is „zenélek”. Jó érzéssel tölti el, hogy ismét gyerekeknek játszhat a Bábosházban, mert fontosnak tartja, hogy értékeket adjon át, s hogy megmutassa a világ szépségét.

Mindent látó távcsövem nem csak a múltat látja, hanem az álmokat, vágyakat is. Így kiderülhet, hogy muzsikusunk távlati tervei között szerepel az is, hogy a főiskolán egy újabb diplomát szerezzen, mégpedig szaxofon szakon. Több lehetősége volt már, hogy ezen a különleges hangszeren játsszon. Célja, hogy fejlődjön, hiszen életünk végéig lehet tanulni.

A zenélés hobbinak indult, de ez lett a munkája is. Jó dolog, ha valakinek az a munkája, amivel legszívesebben tölti szabadidejét. Persze, hogy ilyen magas szintre jusson, sok áldozatot is meg kellett hoznia, de mindezek ellenére úgy érzi, jól döntött, és nagyon szereti, amit csinál.

Mire mindez feltárult előttünk, vándorunk már meg is érkezett a Vojtina kapujához. Elteszem hát mindent látó távcsöveimet, és köszöntöm őt. Ha kedvet kaptatok ahhoz, hogy Ti is találkozzatok vele, akkor gyertek el a Bábosházba, és nézzétek meg új mesénket, *A király, a macska és a hegedű* címűt, melyben ő lesz a négy udvari zenész egyike.

Dóka Alíz

